

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců Mgr. Bc. et. Bc. Petra Jířika a JUDr. Marie Trnkové ve věci

žalobkyně: **J.S.**
bytem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky,**
Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje
sídlem Lannova 26, České Budějovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací k žádostem žalobkyně ze dne 17. 4. 2015 a 26. 4. 2015

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV.** Žalobkyně je povinna zaplatit doplatek soudního poplatku **ve výši 1 000 Kč do 3 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí žaloby

1. Včasnou žalobou podanou dne 21. 10. 2015 k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 8. 2015, č. j. MV-91184-4/KM-2015 (dále jen „rozhodnutí MV“), kterým bylo rozhodnuto ve věci stížnosti žalobkyně dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) na postup žalovaného při vyřizování dvou žádostí o poskytnutí informace, ze dne 17. 4. 2015 a ze dne 26. 4. 2015. Ministerstvo vnitra rozhodnutím MV přikázalo žalovanému vyřídit žádosti o poskytnutí informací ve lhůtě 15 dnů. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze žalobkyně požadovala rozhodnutí MV zrušit, neboť jej považovala za nevymahatelné rozhodnutí, když podle jeho příkazu žalovaný informace neposkytl, a dále požadovala uložit žalovanému poskytnout požadovanou informaci ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
2. Vzhledem k tomu, že požadované informace nebyly poskytnuty povinným subjektem, kterým je žalovaný, byla žalobkyně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 A 170/2015 – 47 vyzvána k úpravě žaloby, včetně návrhu výroku rozsudku, na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Usnesením Městského soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 10 A 170/2015 – 52 byla věc postoupena Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) jako místně příslušnému soudu.
3. Žalobkyně se žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhá, aby soud nařídil žalovanému vyřídit žádosti žalobkyně ze dne 17. 4. 2015 a ze dne 26. 4. 2015 o poskytnutí informací dle InfZ, jak žalovanému přikázalo Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutím MV.
4. V podané žalobě žalobkyně podrobně sděluje obsah žádostí a reakcí na její žádosti. Žádostí ze dne 17. 4. 2015 žalobkyně po žalovaném žádala, aby byla vyrozuměna o všech učiněných opatřeních ke spisu č. j. KRPC-142381-3/ČJ-2014-020081. Vyrozuměním ze dne 22. 4. 2015, č. j. KRPC-142381-20/ČJ-2014-020081 žalovaný žalobkyni informoval o stavu řízení, o tom, že dosud nezajistil veškeré podklady a že po skončení šetření bude žalobkyně v souladu se zákonem č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) vyrozuměna. Žalobkyně učinila druhou žádost, neboť jí požadované informace nebyly poskytnuty. Na tu žalovaný opět reagoval vyrozuměním ze dne 7. 5. 2015, č. j. KRPC-142381-23/ČJ-2014-020081. Postup žalovaného následně žalobkyně napadla stížností dle § 16a InfZ u Ministerstva vnitra ČR a namítá, že žalovaný nedostál povinnosti vyřídit jí požadované informace, jak mu bylo uloženo rozhodnutím MV.
5. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nejprve žalovala rozhodnutí MV u Městského soudu v Praze, je v soudním spise obsaženo vyjádření Ministerstva vnitra ČR k podané žalobě. V tomto vyjádření Ministerstvo vnitra ČR mimo jiné konstatuje, že ještě před doručením rozhodnutí MV žalobkyni žalovaný (jako povinný subjekt) žádost žalobkyně ze dne 26. 4. 2015 vyřídil, a to vyrozuměním ze dne 14. 8. 2015, č. j. KRPC-142381-39/ČJ-2014-020081, jež bylo žalobkyni doručeno dne 21. 8. 2015. V předmětném vyrozumění žalovaný popsal dosud provedené úkony a sdělil zjištění, ke kterým provedené úkony vedly. Ministerstvo vnitra mělo tímto vyrozuměním napadené rozhodnutí MV za vyřízené. Závěrem Ministerstvo vnitra ČR doplnilo, že žalobkyně podala dne 24. 8. 2015 další žádost o poskytnutí informace a o zaslání všech listinných a elektronických dokumentů týkajících se prověřování jejích trestních oznámení vedených pod sp. zn. KRPC-142381/ČJ-2014-020081. Žalovaný na tuto žádost reagoval přípisem ze dne 10. 9. 2015 a v souladu s trestním řádem umožnil žalobkyni nahlédnutí do spisu, přičemž žalobkyně této možnosti nevyužila.

6. Na vyjádření Ministerstva vnitra ČR reagovala žalobkyně replikou ze dne 11. 1. 2016, ve které opět podrobně rozebírala skutkový stav a dosavadní průběh vyřizování jejich žádostí o informace. Většina tvrzení a námitek žalobkyně směřuje do způsobu vedení trestního řízení a týká se polemiky o tom, zda již bylo zahájeno trestní řízení a probíhající úkony lze posoudit jako úkony v rámci trestního řízení podle trestního řádu. K vyrozumění žalovaného dle § 158 odst. 2 trestního řádu ze dne 14. 8. 2015, které žalobkyně obdržela dne 21. 8. 2015, uvedla, že jej v žádném případě nelze považovat za splnění příkazu, který byl žalovanému uložen rozhodnutím MV, tedy že by tímto vyrozuměním žalovaný poskytl požadované informace podle InfZ. Tvrzení Ministerstva vnitra ČR o vyřízení žádosti tak žalobkyně považuje za účelově manipulativní, neboť požadované informace poskytnuty nebyly a žalovaný nepostupoval podle InfZ. Dle žalobkyně nelze vyrozuměním vystaveným dle § 158 odst. 2 trestního řádu splnit jinou povinnost podle jiného právního předpisu, v tomto případě povinnost vyřídit žádost o poskytnutí informace podle InfZ.
7. Žalobkyně se vyjádřila rovněž k přípisu žalovaného ze dne 10. 9. 2015, kterým byla její žádost o zaslání veškerých dokumentů vyhodnocena jako žádost o nahlédnutí do spisu dle § 65 trestního řádu. Krajský soud má však za to, že uvedená vyjádření přímo nesouvisí s nyní řešenou věcí.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

8. Žalovaný se k žalobě na ochranu proti nečinnosti vyjádřil dne 19. 12. 2019. Konstatoval, že žaloba je nepřipustná dle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně nevyčerpala řádné prostředky nápravy v řízení před správním orgánem a odkázal přitom na § 79 odst. 1 s. ř. s. s tím, že je před podáním žaloby zapotřebí vyčerpat procesní prostředky nápravy v řízení před správním orgánem. Za takový procesní prostředek nápravy je třeba považovat stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Následně žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 – 35, podle kterého je v rozporu se smyslem a účelem InfZ situace, kdy povinný subjekt obstrukčně odmítá poskytnout požadované informace a odvolací orgán opakovaně a z obdobných důvodů ruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Žalovaný v kontextu uvedeného rozsudku NSS uvedl, že v nyní posuzované věci se jednalo o první rozhodnutí o stížnosti na postup při vyřizování žádosti, tudíž ze strany žalovaného a Ministerstva vnitra nejde o tzv. ping pong. Měla-li žalobkyně za to, že žalovaný nevyřídil její druhou žádost o informace ve stanovené lhůtě, měla podat stížnost podle § 16a InfZ. Ohledně samotného vyřízení žádostí je žalovaný toho názoru, že žalobkyně byla z jeho strany vyrozuměna ve smyslu § 158 odst. 2 trestního řádu, čímž bylo jejím žádostem o informace vyhověno. Ačkoliv ve vyrozumění žalovaného ze dne 14. 8. 2015 nebylo výslovně uvedeno, že se současně poskytují informace podle InfZ, dle obsahu tohoto vyrozumění je zřejmé, že žalobkyně prokazatelně obdržela informace požadované její druhou žádostí. Tímto má žalovaný za splněnou povinnost danou rozhodnutím MV. V případě, že krajský soud žalobu neodmítne, navrhuje žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
9. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně dne 8. 1. 2020 repliku, ve které označila za nepravdivé tvrzení žalovaného, že nevyčerpala prostředky nápravy, které právní řád na její ochranu poskytuje. Žalobkyně po zjištění, že žalovaný nehodlá podanou stížnost postoupit Ministerstvu vnitra, podala tuto stížnost osobně na Ministerstvo vnitra. Po vydání rozhodnutí MV, kterým Ministerstvo vnitra žalovanému přikázalo požadované informace poskytnout, zůstal žalovaný opět nečinný. Z uvedeného důvodu tak žalobkyně mohla podat žalobu ke krajskému soudu. Žalobkyně v replice zpochybnila rovněž tvrzení žalovaného, že měla být podána další stížnost z důvodu nevyřízení její druhé žádosti o informace. Takový názor by namísto účelné ochrany žadatele vedl k oddálení přístupu k informacím, což plyne i z rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 – 35. Závěrem žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

zpochybnila tvrzení žalovaného, že vyrozuměním ze dne 14. 8. 2015 byla splněna povinnost žalovaného poskytnout požadované informace a tedy že tímto vyrozuměním ve smyslu § 158 odst. 2 trestního řádu byla její druhá žádost o informace vyřízena.

III. Právní hodnocení krajského soudu

10. Krajský soud rozhodoval podle § 81 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze spisu byly zjištěny tyto skutečnosti:
12. Dne 21. 7. 2014 a 28. 8. 2014 podala žalobkyně trestní oznámení č. 1 a č. 2 a dodatek č. 1 – zaslání důkazů k trestnímu oznámení z 21. 7. 2014 na fyzickou osobu podnikatele v souvislosti s přijetím dotace z ROP NUTS II Jihozápad, dále na neznámé pachatele – zaměstnance Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a na obchodní společnost jakožto zhotovitele prací týkajících se dotačních titulů.
13. Žádostí ze dne 17. 4. 2015 žalobkyně po žalovaném žádala, aby byla vyrozuměna o všech učiněných opatřeních ke spisu č. j. KRPC-142381-3/ČJ-2014-020081. Na tuto žádost žalovaný reagoval vyrozuměním ze dne 22. 4. 2015, v němž žalobkyni informoval, že dosud nezajistil veškeré podklady potřebné pro své rozhodnutí, že šetření případu stále pokračuje a po skončení šetření bude žalobkyně v souladu se zákonem 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) vyrozuměna. Dále žalovaný žalobkyni informoval, že trestní řád je zvláštním zákonem ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ a s ohledem na § 11 odst. 4 písm. a) InfZ povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení.
14. Dne 26. 4. 2015 podala žalobkyně druhou žádost o poskytnutí informace k témuž spisu, přičemž formulovala otázky:

(1) Jaké konkrétní úkony byly provedeny doposud dle § 158 odst. 1 trestního řádu k ověření, zda je dáno podezření z trestného činu, a tedy i důvody pro zahájení trestního řízení na základě trestního oznámení č. 1 a č. 2 ze dne 21. 7. 2014 včetně dodatku č. 1 – důkazy k trestnímu oznámení č. 1 ze dne 28. 8. 2014?

(2) Jaká konkrétní zjištění byla ověřováním dle bodu 1) zjištěna doposud?
15. Žalobkyně dále v žádosti citovala několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (konkrétně se jednalo o rozhodnutí NSS č. j. 1 As 28/2010 – 86, č. j. 2 As 38/2007 – 78 a č. j. 1 As 97/2009 – 119) týkajících se výkladu § 2 odst. 3 InfZ, a tedy zda je trestní řád zvláštním právním předpisem, jež by vylučoval možnost domáhat se poskytnutí informací v režimu InfZ. Na druhou žádost žalovaný reagoval vyrozuměním ze dne 7. 5. 2015, ve kterém opět žalobkyni informoval o jejím právu být do jednoho měsíce vyrozuměna o učiněných opatřeních podle § 158 odst. 2 trestního řádu, neboť šetření případu nadále pokračuje.
16. Dne 19. 5. 2015 podala žalobkyně stížnost podle § 16a InfZ k Ministerstvu vnitra ČR, neboť žalovaný požadované informace žalobkyni nepodal a odůvodnění opíral o svůj vlastní výklad InfZ a trestního řádu, z něhož dle žalobkyně nesprávně dovozoval, že trestní řízení započalo. Žalobkyně však zastávala názor opřený o Sbírku výkladových stanovisek ze dne 2. 2. 2012 vydanou Nejvyšším státním zástupcem JUDr. Pavlem Zemanem pod př. č. 1/2012 nazvanou „K důvodnosti vydání a náležitostem záznamu o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin (k § 158 odst. 1 a 3 trestního řádu)“, v jehož kontextu měla žalobkyně za to, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení nebyl sepsán, tudíž nezačalo trestní řízení podle trestního řádu a

postup policie v tomto stádiu probíhá podle jiných právních předpisů (podle zákona č. 273/2008 Sb., o policii).

17. Rozhodnutím MV o stížnosti žalobkyně Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo tak, že přikázalo žalovanému požadované informace poskytnout.
18. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
19. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. *je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*
20. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu má povahu *lex specialis* vůči žalobě proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Nevztahuje se proto na přezkum již vydaného rozhodnutí, či učiněného úkonu nebo zásahu správního orgánu. Slouží toliko k poskytnutí ochrany proti nezákonné nečinnosti správního orgánu, který je v dané situaci povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je předchozí marné vyčerpání prostředků, které procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Tento závěr je obsažen i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. například v rozsudek ze dne 18. 10. 2007, čj. 7 Ans 1/2007-100, č. 1683/2008 Sb. NSS).
21. Vyčerpáním prostředků ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. ve spojení s žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2011, čj. 2 Ans 9/2010-56, a konstatoval, že „*stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.*“
22. Žalobkyně v posuzované věci podala stížnost proti postupu žalovaného jako povinného subjektu ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, čímž dostala povinnosti požadované v § 79 odst. 1 s. ř. s. Ministerstvo vnitra, jako nadřízený správní orgán žalovaného, o stížnosti rozhodl tak, že uložil žalovanému povinnost vyřídit žádost žalobkyně o poskytnutí informace, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí MV.
23. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 – 86 konstatoval, že je třeba odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje podle InfZ, neboť zvláštní zákon, dle kterého se pak postupuje, obsahuje komplexní úpravu týkající se poskytování informací. Ustanovení § 8a trestního řádu neobsahuje komplexní právní úpravu týkající se poskytování informací, proto nemůže být zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ, jež by vylučoval poskytování informací o probíhajícím trestním řízení (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 – 78).
24. Podle § 158 odst. 1 trestního řádu je policejní orgán povinen na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž základě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění jeho pachatele. Podle § 158 odst. 2 trestního řádu je orgán činný v trestním řízení, který podnět nebo oznámení přijal, povinen do jednoho měsíce od oznámení oznamovatele vyrozumět o učiněných opatřeních, pokud o to oznamovatel požádá. Zveřejnění informací o tom, že policie přijala oznámení na konkrétní osobu a věc prověřuje, by mohlo ohrozit průběh prověřování. Proto také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 – 55 dospěl k názoru, že: „*Omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení,* Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

zejména v jeho přípravné fázi, bude přitom spíše pravidlem než výjimkou. V případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se mijely s posláním práva na informace jako politického práva (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 18/2009 – 63 ze dne 14. 9. 2009), Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Na druhou stranu není důvodu neposkytnout informace o nepravomocném rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde podobná naléhavá potřeba shledána nebude.“

25. Z uvedeného rozsudku je zřejmé, že v přípravné fázi trestního řízení budou informace o probíhajících úkonech poskytovány jen výjimečně, avšak vždy, pokud nebude dána naléhavá společenská potřeba informace neposkytnout. Krajský soud má za to, že závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout jak na fázi trestního řízení, tedy ve smyslu § 12 odst. 10 trestního řádu na řízení probíhající v režimu trestního řádu a zákona o mezinárodní justiční spolupráci, tak i na fázi probíhající v režimu jiných zákonů, předně podle zákona o policii, předcházející vydání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Závěr, k němuž se kloní žalobkyně, tedy takový, že na fázi předcházející vydání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení se omezení InfZ nevztahuje, by postrádal logiku.
26. Ačkoliv existuje speciální úprava vyrozumění oznamovatele trestných činů o učiněných opatřeních orgánem činným v trestním řízení (§ 158 odst. 2 trestního řádu), není tímto vyloučeno, aby se kdokoliv domáhal poskytnutí informací z trestního řízení žádostí podle InfZ. Právo na poskytnutí informací je limitováno v § 11 odst. 6, podle kterého *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*
27. Pokud tedy žadatel požádá o poskytnutí informací podle InfZ, týkajících se trestního řízení nebo fáze, která trestnímu řízení bezprostředně předchází a realizuje se podle zákona o policii, případně podle jiných právních předpisů, má povinný subjekt nejprve zkoumat případné ohrožení účelu trestního řízení a fáze tomuto řízení předcházející a následně má posoudit, zda žádosti o informace lze vyhovět, či nikoliv.
28. Ze spisu krajský soud naznal, že žalobkyně byla ke každé své žádosti žalovaným vyrozuměna o tom, že ve věci nebyly k danému okamžiku zajištěny veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí v rámci trestního řízení, že šetření případu pokračuje a po ukončení šetření bude žalobkyně vyrozuměna ve smyslu § 158 odst. 2 trestního řádu. Tato vyrozumění je třeba podle obsahu chápat jako podání informací žalobkyni o stavu řízení.
29. Krajský soud se zabýval obsahem vyrozumění žalovaného ze dne 14. 8. 2015, č. j. KRPC-142381-39/ČJ-2014-020081, které bylo žalobkyni doručeno dne 21. 8. 2015, tedy ve stejný den, jako jí bylo doručeno rozhodnutí MV. Tímto vyrozuměním byla žalobkyně informována o všech učiněných opatřeních a šetřeních, která byla k jejím trestním oznámením orgány činnými v trestním řízení učiněna. Žalobkyně se v žádosti ze dne 26. 4. 2015 domáhala odpovědi na otázky: „(1) Jaké konkrétní úkony byly provedeny doposud dle § 158 odst. 1 trestního řádu k ověření, zda je dáno podezření z trestného činu, a tedy i důvody pro zahájení trestního řízení na základě trestního oznámení č. 1 a č. 2 ze dne 21. 7. 2014 včetně dodatku č. 1 – důkazy k trestnímu oznámení č. 1 ze dne 28. 8. 2014?; (2) Jaká konkrétní zjištění byla ověřováním dle bodu 1) zjištěna doposud?“ Předmětným vyrozuměním byly žalobkyni poskytnuty informace na jí požadované otázky, když žalovaný žalobkyni sdělil, že na základě jejích podnětů nebyly zjištěny skutečnosti důvodně nasvědčující spáchání trestného činu a odůvodňující zahájení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

úkonů trestního řízení. Žalovaný žalobkyni informoval o tom, že v rámci provedených šetření a opatření byli vyslechnuti příslušní pracovníci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, dále byla zajištěna dokumentace týkající se daných projektů, byly vyžádány informace a související dokumentace od České televize a informace a související dokumentace od jiných útvarů Policie ČR. Dále byl vyslechnut příslušný zastupitel městysu Strážný, byly zajištěny relevantní dokumenty k předmětné zakázce a byly vyžádány informace a související dokumenty z Městského úřadu Vimperk. Rovněž byla vyslechnuta fyzická osoba, proti které trestní oznámení žalobkyně směřovalo, přičemž bylo vyhodnoceno, že ve věci se nejedná o podezření z trestného činu a podání žalobkyně bylo uloženo bez dalších opatření. Krajský soud má za to, že žalovaný ve věci nebyl nečinný, neboť žalobkyni poskytl odpovědi na všechny otázky, které ve své žádosti žalovanému položila. Obsah vyrozumění ze dne 14. 8. 2015 plně reaguje na žalobkyní požadované informace.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že žalovaný ve věci nebyl nečinný, když žalobkyni vyrozuměl o všech učiněných opatřeních. Formálně se sice jednalo o vyrozumění dle § 158 odst. 2 trestního řádu, přesto žalobkyně získala veškeré jí požadované informace. Žaloba proto není důvodná a krajský soud ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
32. Výrokem IV. krajský soud uložil žalobkyni zaplatit doplatek soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za žalobu proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací k žádosti ze dne 26. 4. 2015. Podle položky 18 bod 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „poplatkový zákon“), činí poplatek za žalobu nebo jiný návrh na zahájení řízení ve věcech správního soudnictví v ostatních případech částku 2 000 Kč. Mezi tyto ostatní případy je zahrnuta mimo jiné i žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Podle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích *je-li ve věcech správního soudnictví podána žaloba proti více rozhodnutím, je každé napadené rozhodnutí samostatným základem poplatku*. Tento postup lze analogicky aplikovat rovněž na řízení o nečinnosti, které se vztahuje ke dvěma podaným žádostem žalobkyně. Žalobkyně zprvu podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR a současně uhradila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč stanovený poplatkovým zákonem za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 A 170/2015 – 47 žalobkyně změnila žalobu na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu spočívající v neposkytnutí informací k žádostem ze dne 17. 4. 2015 a 26. 4. 2015. Právě s ohledem na skutečnost, že se žalobkyně domáhá ochrany proti nečinnosti ohledně dvou žádostí o poskytnutí informací, činí celková výše soudního poplatku 2 x 2 000 Kč, tedy celkovou částku 4 000 Kč. Žalobkyně je proto povinna zaplatit doměřený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 3 dnů podle § 7 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 1 písm. j) poplatkového zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Českých Budějovicích 15. dubna 2020

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Helenou Nutilovou ve věci

žalobkyně: **Ing. J. S.,**
bytem N. D. 862/5, P. 8

proti
žalovanému: **Policie České republiky,**
Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje
sídlem Lannova 26, České Budějovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací k žádostem žalobkyně ze dne 17. 4. 2015 a 26. 4. 2015

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 4. 2020, č. j. 57 A 37/2019 – 75 se na straně 8 mění tak, že namísto data 15. dubna 2020 se uvádí datum 16. dubna 2020.

Odůvodnění:

1. Při písemném vyhotovení rozsudku ze dne 16. 4. 2020, č. j. 57 A 37/2020 - 75 došlo k písařské chybě v datu vyhlášení rozsudku, když namísto data vyhlášení 16. dubna 2020 bylo v rozsudku uvedeno datum 15. dubna 2020.
2. Vzhledem k tomu, že se jedná o písařskou chybu, soud v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů rozhodl, jak je uvedeno shora a tuto chybu opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

České Budějovice 7. května 2020

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.